

KRZEMIENISTY (2) *ai*

Oba e prawdopodobnie jasne (tak w krzemien- itp.).

sg m N krzemienisty (1). ◇ A krzemienisty (1). ◇ [f N krzemienistą.]

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVII w.

Przymiotnik od „krzemień”; z krzemienia, posiadający cechy charakterystyczne dla krzemienia; siliceus Calep, Cn (2) : Siliceus – Krzenienifti [!]. Calep 980a.

Wyrażenia: »kamień krzemienisty« (1): Połtawił iefzrze Gedimin Bálwan Perkunowi álbo Piorunowi/ Kámień krzemienifty wielki/ z ktorego ogień Kápłani krzoífali w ręku trzymający StryjKron 400.

[»ziemia krzemienista«: Zásię też będzíeli tam ziemia kámienna/ krzemienifta/ álbo opoczyftá/ przyymą się tám wśzyftki rodzaie dębu Cresc 1571 487.]

Cf KRZEMIENNY